

Com s'ha devaluat la catalanitat (i II)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 25 d'octubre de 2024

Allò que al principi alguns qualificaven d'autoodi d'uns quants pusil·lànimes, era més pervers i amagava molta més mala bava. Era l'inici del lent desplegament, com un corc incansable, del criollisme en totes les manifestacions culturals, cíviques i socials i especialment amb el més determinant: la normalització de la llengua.

Continuem fent un petit repàs del fil històric per entendre una mica millor l'origen del criollisme i comencem amb el llibre *Els altres catalans* que ha esdevingut l'evangeli per excel·lència. Tothom del règim el fa servir. El treball del senyor Candel ofereix una interpretació tan "original" com avançada sobre què vol dir ara ser català, la suma dels que venen de fora.

Amb la perspectiva que ens ofereix el pas del temps, és sorprenent i paradoxal que un llibre pagat pels socials cristians del país, col·loquessin els nouvinguts com els herois i el punt de sortida i de referència de la nova la catalanitat. Una generositat molt sospitosa. Està clar que això no ha passat a cap lloc de món i molt menys en un moment de recuperació d'una llibertat limitadíssima. Succeeix quan es dona per perduda una guerra i et quedes només amb les escorrialles.

A Catalunya feia més mil anys que ja n'hi havia d'indígenes que es coneixien a tot arreu com a catalans. La definició de català en l'àmbit en què ens movem és ben elemental. Català és aquella manifestació cultural (ètnica) que detesten els castellans. Que detesten els capitosts d'aquest Estat des de fa centúries. Els Estopa tenen tant d'èxit a Espanya no per ser de Cornellà, precisament.

A l'estovament també hi han contribuït desenes d'eslògans institucionals complaents com *És català qui viu i treballa* o *Som sis milions*. O les frases fetes i consignes amb relació a justificar l'allau de dos milions i mig de persones que acabaven d'arribar: Som un punt de trobada, som un lloc de pas i tantes altres banalitats per l'estil. Per molt de lloc de pas que fos, fins als anys 30, la majoria dels seus habitants no eren ni andalusos, ni extremenys, ni *maños* encara que van ser dels primers que s'hi van afegir el segle XIX com la resta d'habitants desplaçats dels països de la històrica Corona. Ser català és una categoria tan digne com ser de Múrcia o d'Almeria, però mantenir aquest principi elemental i bàsic pressuposava massa esforç i perill d'inestabilitat.

Tot plegat, i més, ha contribuït a fer un forat i a forjar, de mica en mica, una idea hegemònica alternativa que ens ve a dir que tant li fa una cosa com una altra. Un principi, absolutament nou i fruit del nou règim que tothom, ara, des de qualsevol trona, defensa amb fermesa i sobretot amb intransigència. Aquest règim autonomista és molt intransigent quan discuteixes els temes essencials.

La cirereta de tota aquesta gran estafa va cristal·litzar amb un altre dels conceptes màgics que no és altre que el bilingüisme. El bilingüisme és un pilar autonòmic, tant i tant sagrat, que fins i tot els encausats pel procés no se'n van poder estar de manifestar les seves capacitats. Bons xicotets. Sabien que la feina no havia acabat i havien de quedar bé a l'interior.

Tot aquest ambient tan desfavorable a la normalització de la manera de ser dels catalans, ha comptat des del primer moment amb la col·laboració solemne de totes les institucions, amb més o menys intensitat. Si ho mirem bé, finalment estan en una línia similar a l'ocurrència del govern reaccionari valencià. Temps al temps.

En un futur no gaire llunyà és molt probable que això també ho

veurem a casa nostra... "si és que hi ha casa d'algú" que deia el romanço hippie. Ara bé, si s'arriba a materialitzar, es farà unitàriament. La unitat i la transversalitat serveix per justificar-ho tot. Ho faran, està clar, amb els del 155 que són els que manen de debò i amb ells han fet les coses importants des del primer dia. El PSOE forma part del pinyol de l'autonomisme amb el que queda del sobrevalorat neo-comunisme que sempre té la mirada capficada a les cadires. No importa el color que tinguin com hem observat amb els tripijocs de Barcelona.

Es comença fent rebaixes per suposada bona fe i s'acaba regalant carnets de valencià/català només per saber dir *mascletà* o *plegar*. En realitat el que ens passa no és gens casual. És una conseqüència lògica d'un munt d'accions nefastes tant se val que siguin producte de la imbecilitat més abjecte o de la perfídia més cínica.